

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. sausio 26 d.*

Byloje C-533/03

dėl 2003 m. gruodžio 19 d. pagal EB 230 straipsnį pareikšto ieškinio dėl panaikinimo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama R. Lyal, nurodžiusi adresą dokumentams
įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą A.-M. Colaert ir E. Karlsson,

atsakovė,

* Proceso kalba: anglų.

palaikomą:

Airijos, atstovaujamos D. O'Hagan, padedamo SC A. Collins, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Portugalijos Respublikos, atstovaujamos L. Fernandes,

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos R. Caudwell, padedamos QC D. Wyatt, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai R. Schintgen (pranešėjas), R. Silva de Lapuerta, P. Kūris ir G. Arestis,

generalinė advokatė J. Kokott,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2005 m. birželio 2 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo, pirma, panaikinti 2003 m. spalio 7 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1798/2003 dėl administracinio bendradarbiavimo pridėtinės vertės mokesčio srityje, panaikinantį Reglamentą (EEB) Nr. 218/92 (OL L 264, p. 1), ir 2003 m. spalio 7 d. Tarybos direktyvą 2003/93/EB, iš dalies pakeičiančią Tarybos direktyvą 77/799/EEB dėl valstybių narių kompetentingų institucijų tarpusavio pagalbos tiesioginio ir netiesioginio apmokestinimo srityje (OL L 264, p. 23, toliau – ginčijami teisės aktai), ir, antra, nustatyti, kad šių dviejų teisės aktų padariniai galioja, kol remiantis tinkamu teisiniu pagrindu įsigalios priimti juos pakeičiantys teisės aktai.
- ² 2004 m. birželio 8 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi įstoti į bylą Europos Sąjungos Tarybos, kuri prašo Teisingumo Teismo atmesti šį ieškinį, pusėje buvo leista Airijai, Portugalijos Respublikai ir Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei.

Ginčo aplinkybės ir teisinis pagrindas

- 3 1977 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyvos 77/799/EEB dėl valstybių narių kompetentingų institucijų tarpusavio pagalbos tiesioginio apmokestinimo, tam tikrų akcizo mokesčių ir draudimo įmokų apmokestinimo srityje (OL L 336, p. 15) 1 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad valstybių narių kompetentingos institucijos keičiasi bet kokia informacija, kuri gali padėti joms atlikti teisingą pajamų ir kapitalo mokesčių įvertinimą. Šios direktyvos 2–4 straipsniai nustato, kad informacija keičiamasi pagal prašymą, reguliariai arba savaiame. Tačiau, remiantis šios direktyvos 8 straipsnio nuostatomis, ši direktyva neįpareigoja atlikti tyrimo arba suteikti informacijos, jeigu valstybės narės, kuri turėtų pateikti tokią informaciją, įstatymai arba administracinė praktika draudžia kompetentingai institucijai atlikti šiuos tyrimus arba surinkti ar naudoti šią informaciją šios valstybės tikslams.

- 4 1992 m. sausio 27 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 218/92 dėl administracinio bendradarbiavimo netiesioginio apmokestinimo (PVM) srityje (OL L 24, p. 1) nustato keitimosi informacija, susijusia su sandoriais Bendrijos viduje, tarp valstybių narių kompetentingų institucijų tvarką siekiant sumažinti apgaulės riziką ir panaikinti mokesstinę kontrolę prie vidaus sienų.

- 5 2001 m. birželio 18 d. Komisija pateikė Tarybai Europos Parlamento ir Tarybos reglamento dėl administracinio bendradarbiavimo pridėtinės vertės mokesčio srityje pasiūlymą (OL C 270 E, p. 87) ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos, iš dalies pakeičiančios Direktyvą 77/799, pasiūlymą (OL C 270 E, p. 96). Šie pasiūlymai, kurių tikslas buvo apjungti ir sustiprinti su administraciniu bendradarbiavimu pridėtinės

vertės mokesčio (toliau – PVM) srityje susijusias šios direktyvos ir Reglamento Nr. 218/92 nuostatas, pašalinti PVM iš šios direktyvos taikymo srities ir įtraukti į ją draudimo įmokų apmokestinimą, buvo grindžiami EB 95 straipsniu.

- 6 2002 m. vasario 6 d. Europos Parlamentas po pirmojo skaitymo pritarė tokiam reglamento pasiūlymui, jeigu jame bus padarytas nedidelis pakeitimas (OL C 284, p. 178).
- 7 Taryba padarė šių pasiūlymų pakeitimus ir nusprendė pakeisti jų teisinį pagrindą motyvuodama tuo, kad jie buvo susiję su fiskaliniais klausimais ir dėl to galėjo būti priimti tik grindžiant EB 93 ir 94 straipsniais. Taigi su Parlamentu buvo konsultuojamasi dar kartą. 2003 m. rugsėjo 2 d. rezoliucija jis patvirtino, kad, jo nuomone, tinkamas teisinis pagrindas šiems dviem teisės aktams priimti yra EB 95 straipsnis.
- 8 2003 m. spalio 7 d. Taryba priėmė Reglamentą Nr. 1798/2003, pagrįsdama jį EB 93 straipsniu, ir Direktyvą 2003/93, pagrįsdama ją EB 93 ir 94 straipsniais.
- 9 Priėmus šį reglamentą, Komisija pareikalavo įrašyti į tuo metu vykusio Tarybos sesijos posėdžio protokolą pastabą, jog ji „atsižvelgė į tai, kad Taryba vieningai priėmė reglamento dėl administracinio bendradarbiavimo pridėtinės vertės mokesčio klausimais tekstą, pagrįsdama jį Sutarties 93 straipsniu, o direktyvos dėl tarpusavio pagalbos tiesioginio ir netiesioginio apmokestinimo srityje — Sutarties 93 ir 94 straipsniais; (ji) pakartoja savo poziciją, atitinkančią pirminį pasiūlymą, kad teisiniu pagrindu turėtų būti Sutarties 95 straipsnis, ir primena, jog pagrindinis reglamento ir direktyvos tikslas yra ne suderinti fiskalines nuostatas, bet numatyti keitimąsi informacija tarp valstybių narių“.

10 Reglamento Nr. 1798/2003 pirmosiose penkiose konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

- „(1) Dėl valstybių narių sienas peržengiančio teisėto ir neteisėto vengimo mokėti mokesčius biudžetas netenka pajamų ir pažeidžiamas sąžiningo apmokestinimo principas, taip pat gali būti iškreiptas kapitalo judėjimas ir konkurencijos sąlygos. Todėl tai veikia vidaus rinkos funkcionavimą.
- (2) Kovodamos su pridėtinės vertės mokesčio (PVM) vengimu kiekvienos valstybės narės administracinės institucijos, atsakingos už šios srities nuostatų taikymą, turi glaudžiai bendradarbiauti.
- (3) Todėl tarp vidaus rinkai sukurti skirtų mokesčių derinimo priemonių turėtų būti bendros valstybių narių informacijos mainų sistemos sukūrimas, pagal kurią valstybių narių administracinės institucijos padėtų viena kitai ir bendradarbiautų su Komisija, kad būtų užtikrintas tinkamas PVM taikymas tiekiant prekes ir teikiant paslaugas, įsigyjant prekes Bendrijos viduje ir importuojant prekes.
- (4) Kad PVM sistema tinkamai funkcionuotų, būtina elektroniniu būdu saugoti ir perduoti kai kuriuos duomenis, kad būtų galima kontroliuoti PVM.
- (5) Turėtų būti aiškiai nustatytos sąlygos, kaip valstybės narės galėtų keisti kiekvienoje valstybėje narėje esančiais elektroniniu būdu saugomais duomenimis ir tiesiogiai su jais susipažinti. Ūkio subjektai turėtų turėti galimybę susipažinti su kai kuriais tokiais duomenimis, kai to reikia jų įsipareigojimams vykdyti.“

11 Reglamento Nr. 1798/2003 1 straipsnis nustato:

„1. Šis reglamentas nustato sąlygas, pagal kurias valstybių narių administracinės institucijos, atsakingos už PVM įstatymų taikymą tiekiant prekes ir teikiant paslaugas, Bendrijos viduje įsigyjant prekių ir importuojant prekes, turi bendradarbiauti tarpusavyje ir su Komisija, kad būtų užtikrintas šių įstatymų vykdymas.

Tuo tikslu jis nustato taisykles ir tvarką, kad valstybių narių kompetentingos institucijos galėtų bendradarbiauti ir keistis bet kokia informacija, kuri padėtų joms teisingai apskaičiuoti PVM.

Šis reglamentas taip pat nustato taisykles ir tvarką, kad būtų galima elektroniniu būdu keistis tam tikra informacija, pirmiausia informacija apie Bendrijos vidaus sandorių PVM.

Direktyvos 2002/38/EB <...> 4 straipsnyje nurodytam laikotarpiui jis taip pat nustato taisykles ir tvarką, kad būtų galima elektroniniu būdu keistis pagal Direktyvos 77/388/EEB 26c straipsnyje nustatytą specialią schemą elektroniniu būdu teikiamų paslaugų pridėtinės vertės mokesčio informacija, taip pat kad būtų galima vėliau keistis informacija ir, kiek tai apima paslaugas, kurioms taikoma minėta speciali schema, – kad valstybių narių kompetentingos institucijos galėtų viena kitai pervesti pinigus.

2. Šis reglamentas neturi įtakos taisyklių dėl tarpusavio pagalbos baudžiamosiose bylose taikymui valstybėse narėse.“

12 Šio reglamento 5 straipsnyje nurodyta:

„1. Besikreipiančiosios institucijos prašymu institucija, į kurią kreipiamasi, perduoda 1 straipsnyje nurodytą informaciją, įskaitant visą informaciją, susijusią su konkrečiu atveju ar atvejais.

2. Norėdama teikti 1 dalyje nurodytą informaciją, institucija, į kurią kreipiamasi, atlieka visus administracinius tyrimus, reikalingus tokiai informacijai gauti.

3. 1 dalyje nurodytame prašyme gali būti pateiktas motyvuotas prašymas atlikti konkretų administracinį tyrimą. Jei valstybė narė nusprendžia, kad joks administracinis tyrimas nėra būtinas, ji nedelsdama praneša besikreipiančiajai institucijai apie tokio sprendimo motyvus.

4. Siekdama gauti prašomą informaciją arba atlikti prašomą administracinį tyrimą, institucija, į kurią kreipiamasi, ar administracinė institucija, kuriai buvo perduotas prašymas, elgiasi taip, lyg veiktų savo naudai arba savo valstybės narės kitos valdžios institucijos prašymu.“

13 Šio reglamento 11 straipsnio 1 ir 2 dalys nustato:

„1. Besikreipiančiosios institucijos ir institucijos, į kurią kreipiamasi, susitarimu bei vadovaujantis pastarosios nustatyta tvarka, besikreipiančiosios institucijos įgalioti pareigūnai gali būti tose patalpose, kur valstybės narės, kurioje yra įsisteigusi institucija, į kurią kreipiamasi, administracinės institucijos atlieka savo pareigas, kad

būtų galima keisti 1 straipsnyje nurodyta informacija. Jei prašoma informacija yra dokumentuose, su kuriais gali susipažinti institucijos, į kurią kreipiamasi, pareigūnai, besikreipiančiosios institucijos pareigūnams duodamos tų dokumentų, kuriuose yra prašoma informacija, kopijos.

2. Besikreipiančiosios institucijos ir institucijos, į kurią kreipiamasi, susitarimu bei vadovaujantis pastarosios nustatyta tvarka, besikreipiančiosios institucijos paskirti pareigūnai gali dalyvauti atliekant administracinius tyrimus, kad būtų galima keisti 1 straipsnyje nurodyta informacija. Administracinius tyrimus atlieka tik institucijos, į kurią kreipiamasi, pareigūnai. Besikreipiančiosios institucijos pareigūnai nesinaudoja institucijos, į kurią kreipiamasi, pareigūnams suteiktais tikrinimo įgaliojimais. Tačiau jie, kaip ir institucijos, į kurią kreipiamasi, pareigūnai, gali patekti į tas pačias patalpas ir susipažinti su tais pačiais dokumentais per savo tarpininką, bet tik tiek, kiek to reikia atliekamam administraciniam tyrimui.“

14 Reglamento Nr. 1798/2003 17 straipsnis numato:

„Nepažeisdama V ir VI skyrių nuostatų, kiekvienos valstybės narės kompetentinga institucija automatiniais mainais ar struktūrizuotais automatiniais mainais perduoda 1 straipsnyje nurodytą informaciją bet kokios kitos suinteresuotos valstybės narės kompetentingai institucijai, kai:

- 1) manoma, kad apmokestinama bus paskirties valstybėje narėje ir kontrolės sistemos veiksmingumas tiesiogiai priklauso nuo kilmės valstybės narės pateiktos informacijos;
- 2) valstybė narė turi pagrindo manyti, kad kitoje valstybėje narėje buvo pažeisti ar gali būti pažeisti PVM teisės aktai;

3) yra rizika, kad kitoje valstybėje narėje bus nesumokėti mokesčiai.“

15 Šio reglamento 22 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Kiekviena valstybė narė turi elektroninę duomenų bazę, kurioje ji saugo ir apdoroja informaciją, surinktą pagal 22 straipsnio 6 dalies b punktą, kaip nustatyta Direktyvos 77/388/EEB 28h straipsnyje.

Kad šiame reglamente nurodytose procedūrose būtų galima naudotis ta informacija, ji saugoma ne mažiau kaip penkerius metus nuo tų kalendorinių metų, kuriais buvo suteiktas leidimas susipažinti su informacija, pabaigos.“

16 Šio reglamento 23 straipsnyje nurodyta:

„Remiantis pagal 22 straipsnį saugomais duomenimis, valstybės narės kompetentinga institucija turi automatiškai ir nedelsdama gauti iš bet kokios kitos valstybės tokią informaciją:

1) informaciją gaunančios valstybės narės suteiktus PVM identifikacinius numerius;

- 2) visų informaciją teikiančioje valstybėje narėje esančių PVM tikslais identifikuotų ūkio subjektų PVM mokėtojams Bendrijos viduje tiekiamų prekių bendrą vertę. Su šia informacija ji taip pat gali susipažinti tiesiogiai.

2 punkte minimos vertės nurodomos informaciją teikiančios valstybės narės valiuta ir išdėstomos kalendoriniais ketvirčiais.“

17 Pagal Reglamento Nr. 1798/2003 24 straipsnio nuostatas:

„Remiantis pagal 22 straipsnį saugomais duomenimis ir tik siekiant užkirsti kelią PVM teisės aktų pažeidimui, valstybės narės kompetentinga institucija tiesiogiai ir nedelsdama gauna bet kurią iš toliau nurodytos informacijos, arba tiesiogiai susipažįsta su ja elektroniniu būdu, jei mano, kad tai reikalinga prekių įsigijimui Bendrijos viduje kontroliuoti:

- 1) PVM identifikacinius numerius tų asmenų, kurie tiekė prekes kaip nustatyta 23 straipsnio 2 punkte; ir
- 2) kiekvieno tokio asmens kiekvienam asmeniui, turinčiam 23 straipsnio 1 punkte nurodytą PVM identifikacinį numerį, tokių tiekiamų prekių bendrą vertę.

2 punkte minimos vertės nurodomos informaciją teikiančios valstybės narės valiuta ir išdėstomos kalendoriniais ketvirčiais.“

18 Šio reglamento 27 straipsnio 1–3 dalyse numatyta:

„1. Kiekviena valstybė narė turi elektroninę duomenų bazę, kurioje yra registras asmenų, kuriems toje valstybėje narėje buvo suteikti PVM identifikaciniai numeriai.

2. Bet kuriuo metu valstybės narės kompetentinga institucija gali iš duomenų, saugomų pagal 22 straipsnio nuostatas, tiesiogiai gauti ar prašyti jai perduoti patvirtinimą, kad PVM mokėtojo numeris, kurį turintis asmuo Bendrijos viduje tiekė prekes ar teikė paslaugas arba jas gavo, tikrai galioja.

Pateikus specialų prašymą, institucija, į kurią kreipiamasi, taip pat nurodo PVM identifikacinio numerio suteikimo ir prireikus galiojimo pasibaigimo datą.

3. Pateikus prašymą, kompetentinga institucija taip pat nedelsdama nurodo asmens, kuriam buvo suteiktas numeris, vardą, pavardę (pavadinimą) ir adresą, jei besikreipiančioji institucija nesaugos tokios informacijos, ketindama ja pasinaudoti ateityje.“

19 Pagal šio reglamento 41 straipsnio 5 dalies nuostatas:

„5. Siekdamas tinkamai taikyti šį reglamentą, valstybės narės apriboja (1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos) direktyvos 95/46/EB (dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo)

(OL L 281, p. 31) 10 straipsnyje, 11 straipsnio 1 dalyje, 12 ir 21 straipsniuose nustatytų teisių ir pareigų apimtį, kiek to reikia tos direktyvos 13 straipsnio e punkte nurodytiems interesams apsaugoti.“

- 20 Iš Direktyvos 2003/93 konstatuojamųjų dalių ir 1 straipsnio 1 punkto matyti, kad ši direktyva išplečia Direktyvos 77/799 taikymo sritį, įtraukdama į ją draudimo įmokų, nurodytų 1976 m. kovo 15 d. Tarybos direktyvoje 76/308/EEB dėl savitarpio paramos patenkinant pretenzijas, kylančias dėl operacijų, įeinančių į Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo finansavimo sistemą, ir dėl žemės ūkio mokesčių bei muitų susigrąžinimo (OL L 73, p. 18), apmokestinimą.
- 21 Be to, Direktyva 2003/93 Direktyvos 77/799 7 straipsnio 1 dalies pirminę versiją pakeičia taip:

„Valstybė narė, gaunanti informaciją pagal šią direktyvą, saugo jos slaptumą taip, kaip ir informacijos, kurią ji gauna pagal nacionalinius teisės aktus. Kiekvienu atveju, tokia informacija:

- gali būti suteikta tik asmenims, tiesiogiai dalyvaujantiems mokesčio įvertinime arba vykdančioms administracinę tokio įvertinimo kontrolę,
- gali būti pateikiama tik teismo arba administraciniams procesams, susijusiems su poveikio priemonių taikymu, kai siekiama atlikti arba peržiūrėti mokesčių įvertinimą arba atliekant šiuos veiksmus, ir tik tiesiogiai šiuose procesuose dalyvaujantiems asmenims; tačiau tokia informacija gali būti atskleista viešo

bylų nagrinėjimo metu arba teismo sprendimuose, jeigu informuojančios valstybės narės kompetentinga institucija tam neprieštarauja,

- jokiais aplinkybėmis negali būti naudojama kitiems tikslams, išskyrus apmokestinimą arba teismo ar administracinius procesus, susijusius su poveikio priemonių taikymu, kai siekiama atlikti arba peržiūrėti mokesčių įvertinimą arba dėl šių veiksmų.

Be to, valstybės narės gali nustatyti pirmame papunktyje nurodytą informaciją, naudotiną Direktyvos 76/308/EEB 2 straipsnyje nurodytoms kitoms rinkliavoms, muitams ir mokesčiams įvertinti.“

- 22 Manydama, kad ginčijami teisės aktai turėjo būti priimti grindžiant juos EB 95 straipsniu, Komisija pareiškė nagrinėjamą ieškinį.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

- 23 Komisija mano, kad EB 93 ir 94 straipsniai yra netinkamas teisinis pagrindas ginčijamiems teisės aktams priimti. Tinkamu pagrindu yra EB 95 straipsnio 1 dalis, kadangi šio straipsnio, kaip teisinio pagrindo, pasirinkimas yra netinkamas tik tuomet, kai ginčijamo teisės akto nuostatos yra „fiskalinės nuostatos“ EB 95 straipsnio 2 dalies prasme.

- 24 Šiuo klausimu Komisija teigia, kad EB sutarties 100 A straipsnis (po pakeitimo – EB 95 straipsnis) buvo priimtas siekiant supaprastinti teisės aktų, reikalingų vidaus rinkai sukurti iki 1992 m. pabaigos, įgyvendinimą. EB 95 straipsnyje nustatyta procedūra netaikoma tik tam tikroms ypač jautrioms ir glaudžiai su valstybių narių suverenitetu susijusioms sritims. Viena iš šių sričių yra mokesčiai, dėl kurių buvo manoma, kad teisės aktų derinimui turi būti taikomas vienbalsiškumo reikalavimas. Tačiau ši išimtis yra aiškinama siaurai, nes dėl jos tam tikriems aktams netaikoma vadinamoji „normali“ teisės aktų priėmimo procedūra, skirta priimti aktus, kuriais siekiama sukurti vidaus rinką.
- 25 Nors išimtis turėtų būti taikoma nuostatoms dėl apmokestinamųjų asmenų apibrėžimo, apmokestinamųjų sandorių, apmokestinimo pagrindo ir dydžių, atleidimo nuo mokesčio, apskaičiavimo sąlygų ir mokesčio išieškojimo, administraciniam bendradarbiavimui mokesčių srityje tokia išimtis netaikoma. Iš tikrųjų bendradarbiavimo, tikrinimo ir informavimo priemonės, kuriomis siekiama supaprastinti sienų panaikinimą nedarant poveikio nacionalinių teisės aktų mokesčių srityje materialiniam turiniui, nepažeidžia valstybių narių fiskalinio suvereniteto. Šį bendradarbiavimą reglamentuojantys teisės aktai nederina pačių fiskalinių taisyklių, bet tik siekia, kad kiekvienos valstybės narės teisės aktų taikymas taptų paprastesnis.
- 26 Reglamentas Nr. 1798/2003 kaip tik nederina nacionalinių teisės aktų mokesčių srityje ir jų nevienodina, kadangi juo tik siekiama supaprastinti keitimąsi informacija, susijusia su sandoriais Bendrijos viduje, siekiant sudaryti skirtingų valstybių narių kompetentingoms institucijoms galimybę bendradarbiauti tarpusavyje ir su Komisija. Šis reglamentas nesusijęs su jokia nuostata, kuri gali būti laikoma „fiskaline nuostata“ EB 95 straipsnio 2 dalies prasme, arba nuostata dėl „apyvartos mokesčius <...> reglamentuojančių teisės aktų“ EB 93 straipsnio prasme.

- 27 Direktyva 2003/93 apsiriboja Direktyvos 77/799 pakeitimu pašalindama PVM iš šios pastarosios direktyvos taikymo srities ir įtraukdama į ją draudimo įmokų apmokestinimą. Ji niekaip nedaro įtakos šios direktyvos, kuri kalba apie keitimąsi informacija, esmės ir nederina „fiskalinių nuostatų“ EB 95 straipsnio 2 dalies prasme.
- 28 Tai reiškia, kad tinkamas teisinis pagrindas ginčijamiems teisės aktams priimti yra EB 95 straipsnis. Todėl jie pagrįsti neteisingu teisiniu pagrindu ir turi būti panaikinti, kad būtų išlaikytas Sutartimi įtvirtintas institucinis balansas.
- 29 Tačiau atsižvelgdama į teigiamą poveikį, kurį ginčijami teisės aktai padarė sukuriant bendrąją rinką, Komisija, mano, kad panaikinimo atveju reikėtų išlaikyti šių dviejų teisės aktų padarinius, kol jie bus pakeisti naujais teisės aktais, priimtais tinkamu teisiniu pagrindu.
- 30 Taryba pirmiausia pažymi, kad nuo to laiko, kai Vieningu Europos aktu Sutartis buvo papildyta 100 A straipsniu, nemažai teisės aktų, susijusių su bendradarbiavimo mokesčių srityje priemonėmis, buvo priimta kitu nei įtvirtintasis šiame straipsnyje teisiniu pagrindu.
- 31 Antra, ji primena, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką teisės akto teisinio pagrindo pasirinkimas turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė kontrolė. Tarp tokių kriterijų, be kita ko, yra teisės akto tikslas ir turinys (1993 m. kovo 17 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-155/91, Rink. p. I-939, 7 punktą).

- 32 Viena vertus, kiek tai susiję su ginčijamų teisės aktų tikslu, Taryba teigia, kad iš Reglamento Nr. 1798/2003 konstatuojamųjų dalių ir iš 1 straipsnio išplaukia, jog šiuo reglamentu siekiama kovoti su sukčiavimu ir vengimu mokėti mokesčius, užtikrinti teisės aktų PVM srityje laikymąsi nacionalinių biudžetų naudai bei gerą vidaus rinkos funkcionavimą. Dėl Direktyvos 2003/93, jos tikslas taip pat yra kovoti su sukčiavimu mokesčių srityje siekiant apsaugoti valstybių narių finansinius interesus ir vidaus rinkos neutralumą. Ji sustiprina Direktyvą 77/799, kuria siekiama užtikrinti teisingą apmokestinimo pagrindo nustatymą apskaičiuojant tiesioginius ir netiesioginius mokesčius. Vis dėlto nuostatos, kurių tikslas yra užtikrinti, kad apmokestinimo pagrindas yra nustatytas teisingai, siekia fiskalinio tikslo.
- 33 Kita vertus, kalbėdama apie ginčijamų teisės aktų turinį, Taryba tvirtina, kad išsamus Reglamento Nr. 1798/2003 nagrinėjimas rodo, jog šis reglamentas užtikrina fiskalinių nuostatų taikymą ir kovą su sukčiavimu mokesčių srityje derindamas informacijos gavimo ir pasikeitimo ja tarp valstybių narių, kai ji yra reikalinga siekiant nustatyti apmokestinimo PVM pagrindą, taisykles ir procedūras. Dėl to šis reglamentas turi tiesioginį poveikį apmokestinamųjų asmenų teisėms, apmokestinimo pagrindo nustatymui ir valstybių narių mokesčių pajamoms.
- 34 Dėl Direktyvos 2003/93, būtent iš jos 1 straipsnio 2 ir 3 punktų išplaukia, kad, viena vertus, ji pakeičia Direktyvos 77/799 taikymo sritį, įtraukdama į ją draudimo įmokų apmokestinimą ir pašalindama iš jos PVM, bei kad, kita vertus, ji leidžia valstybių narių institucijoms naudoti gautą informaciją Direktyvos 76/308 2 straipsnyje nurodytiems mokesčiams ir rinkliavoms apskaičiuoti. Kadangi Direktyva 2003/93 siekia kovoti su sukčiavimu mokesčių srityje derinama numatytas informacijos gavimo iš kitų valstybių taisykles ir procedūras, ji turėtų būti laikoma susijusia su fiskalinių nuostatų derinimu. Kadangi ji apima tiek tiesioginius, tiek netiesioginius mokesčius, ji buvo priimta teisingai, pagrindžiant ją EB 93 ir 94 straipsniais.

- 35 Taigi, Tarybos teigimu, nėra jokios abejonės, kad ginčijamais teisės aktais įtvirtinamos nuostatos „dėl apyvartos mokesčius <...> reglamentuojančių teisės aktų suderinimo“, kurios EB 93 straipsnio prasme yra „būtinose užtikrinti, kad <...> bus sukurta ir ims veikti vidaus rinka“. Be to, kad, priešingai nei tvirtina Komisija, negalima remtis „normalia“ teisės aktų priėmimo procedūra, šios institucijos ginama pozicija neatsižvelgia į tai, kad EB 93 ir 94 straipsniai yra tinkamesnis teisinis pagrindas ginčijamuose teisės aktuose įtvirtintoms priemonėms priimti ir kad EB 95 straipsnis neapriboja šių straipsnių taikymo srities.
- 36 Be to, Taryba teigia, kad Komisijos siūlomas EB 95 straipsnio 2 dalies aiškinimas yra per daug apribojantis. Iš tiesų negali būti daromas derintinos taisyklės esminio ar neesminio pobūdžio atskyrimas, kadangi toks atskyrimas nebūtų pateisinamas nei Sutartimi, nei valstybių narių teise.
- 37 Be to, Komisijos pasiūlytas teleologinis aiškinimas prieštarauja EB 95 straipsnio 2 dalies formuluotei ir todėl negali būti priimtas. Kita vertus, išskyrus atvejį, kai tinkamo teisinio pagrindo pasirinkimas susiejamas su politiniu vertinimu, „fiskalinės nuostatos“ vertinimas šios 2 dalies prasme negali priklausyti nuo atsakymo į klausimą, ar nuostata pažeidžia valstybių narių suverenitetą fiskalinėje srityje ir ar ji daro poveikį jų fiskalinių nuostatų esmei.
- 38 Papildomai ir tik tuo atveju, jei Teisingumo Teismas panaikintų ginčijamus teisės aktus, Taryba prašo nustatyti, kad šių dviejų teisės aktų padariniai galioja tol, kol šių aktų nepakeis remiantis tinkamu teisiniu pagrindu priimti teisės aktai.
- 39 Jungtinės Karalystės vyriausybės teigimu, iš ginčijamų teisės aktų tikslo ir turinio aiškiai matyti, kad jais derinami netiesioginius mokesčius reglamentuojantys teisės aktai. Reglamentas Nr. 1798/2003, kuriuo siekiama kovoti su vengimu mokėti

mokesčius ir mokesčių apėjimu, užtikrina nacionalinių fiskalinių nuostatų dėl PVM apskaičiavimo ir surinkimo efektyvumą. Todėl šis reglamentas, būtent jo 30 straipsnis, turi akivaizdžios įtakos apmokestinamųjų asmenų teisėms bei pareigoms, ir būtų klaidinga manyti, kad šios priemonės nėra su netiesioginiais mokesčiais susijusių nacionalinių teisės aktų derinimas.

- 40 Dėl Direktyvos 2003/93, Jungtinės Karalystės vyriausybė tvirtina, kad ši direktyva suteikia valstybėms narėms galimybę gauti iš užsienio informaciją, leidžiančią joms nustatyti mokėtiną mokestį ir reikšti pretenzijas savo apmokestinamiesiems asmenims. Taigi ši direktyva, kaip ir Reglamentas Nr. 1798/2003, derina su tiesioginiais ir netiesioginiais mokesčiais susijusius nacionalinius teisės aktus.
- 41 Airijos teigimu, iš Teisingumo Teismo praktikos ir ypač iš 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* (C-338/01, Rink. p. I-4829) išplaukia, kad EB 93 ir 94 straipsniai yra tinkamas teisinis pagrindas priimti ginčijamus teisės aktus, kurie, kaip matyti iš jų konstatuojamųjų dalių ir jų nuostatų, derina teisės aktus PVM srityje, numatydami vieningas su apmokestinamaisiais asmenimis susijusių duomenų gavimo ir teikimo procedūras, kad būtų užtikrintas tinkamas su PVM administravimu, nustatymu ir surinkimu susijusių teisės aktų nuostatų taikymas.
- 42 Portugalijos vyriausybė mano, kad iš ginčijamų teisės aktų tekstų matyti, jog tam tikros jų nuostatos nustato terminus, o kitos, pavyzdžiui, Reglamento Nr. 1798/2003 41 straipsnio 5 dalis, tiesiogiai apibrėžia mokesčių mokėtojų teises. Be to, Direktyvos 77/799 su pakeitimais, padarytais Direktyva 2003/93, 7 straipsnio 1 dalis reglamentuoja materialinius mokesčių teisės aspektus. Taigi šios tiesiogiai mokesčių mokėtojų teises ribojančios nuostatos yra „fiskalinės nuostatos“ EB 95 straipsnio 2 dalies prasme.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 43 Primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką teisinio pagrindo Bendrijos teisės aktui parinkimas turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė kontrolė ir kuriems, be kita ko, priskirtinas teisės akto tikslas ir turinys (žr., pavyzdžiui, 1991 m. birželio 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, vadinamojo „Titanio dioksidas“, C-300/89, Rink. p. I-2867, 10 punktą; 2000 m. balandžio 4 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-269/97, Rink. p. I-2257, 43 punktą; 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-211/01, Rink. p. I-8913, 38 punktą ir nurodyto 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 54 punktą).
- 44 Dėl EB 95 straipsnio, kuris, kaip tvirtina Komisija, turėjo būti teisiniu pagrindu priimant ginčijamus teisės aktus, taikymo srities, pažymėtina, kad, viena vertus, iš paties šio straipsnio 1 dalies teksto išplaukia, jog šis straipsnis taikomas, tik jei Sutartis nenustato kitaip.
- 45 Kaip Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs nurodyto 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 60 punkte, tai reiškia, kad kai Sutartis numato specialiąją nuostatą, kuri gali būti teisiniu nagrinėjamo teisės akto pagrindu, jis turi būti pagrįstas šia nuostata. Būtent taip yra EB 93 straipsnio, kuriame kalbama apie pridėtinės vertės mokesčių, akcizų ir kitus netiesioginius mokesčius reglamentuojančių teisės aktų derinimą, atveju.
- 46 Kita vertus, primintina, kad EB 95 straipsnio 2 dalis aiškiai neįtraukia tam tikrų sričių į šio straipsnio taikymo sritį. Tarp neįtrauktų sričių, be kita ko, yra „fiskalinės nuostatos“, kurių derinimas dėl šios priežasties negali būti vykdomas grindžiant šiuo straipsniu (nurodyto 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 61 punktą).

- 47 Kalbant konkrečiai apie EB 95 straipsnio 2 dalyje nurodytą „fiskalinių nuostatų“ sąvokos aiškinimą primintina, kad Teisingumo Teismas nurodyto 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 63 punkte yra nusprendęs, jog ši sąvoka dėl jos bendro pobūdžio apima ne tik visas mokesčių teisės sritis, neskirstant pagal atitinkamų mokesčių ar rinkliavų rūšį, bet ir visus šios teisės srities aspektus – tiek materialinės, tiek procesinės teisės nuostatas.
- 48 Kadangi šiuo atveju neginčijama, kad ginčijami teisės aktai yra būtini vidaus rinkos funkcionavimui, pakanka nustatyti, ar jų vienintelis ar dominuojantis tikslas yra derinti valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus mokesčių srityje.

Dėl Reglamento Nr. 1798/2003

- 49 Kalbant pirmiausia apie Reglamento Nr. 1798/2003 tikslą, iš šio reglamento pirmųjų dviejų konstatuojamųjų dalių išplaukia, kad juo siekiama kovoti su sukčiavimu ir vengimu mokėti mokesčius bei užtikrinti teisės aktų PVM srityje laikymąsi nacionalinių biudžetų naudai bei gerą vidaus rinkos funkcionavimą.
- 50 Remiantis šio reglamento trečia konstatuojamąja dalimi, kad būtų užtikrintas vidaus rinkai sukurti skirtų mokesčių derinimo priemonių efektyvumas, tarp šių priemonių „turėtų būti bendros valstybių narių informacijos mainų sistemos sukūrimas, pagal kurią valstybių narių administracinės institucijos padėtų viena kitai ir bendradarbiautų su Komisija <...>“.

51 Taigi, atsižvelgus į šias Reglamento Nr. 1798/2003 konstatuojamąsias dalis, atrodo, kad jo tikslas yra vykdant vidaus rinkai sukurti skirtas mokesčių derinimo priemones sukurti informacijos mainų sistemą, kad būtų užtikrintas tinkamas PVM taikymas.

52 Tačiau taip įgyvendinami informacijos mainai gali būti pateisinami tik teisingo PVM, kurį turi mokėti apmokestinamieji asmenys, apskaičiavimo tikslu, kad būtų užtikrintas geresnis efektyvumas surenkant šį mokestį.

53 Ši teiginį patvirtina ir Reglamento Nr. 1798/2003 1 straipsnio 1 dalies tekstas, nurodantis, kad šis reglamentas nustato sąlygas, pagal kurias už PVM įstatymų taikymą atsakingos valstybių narių administracinės institucijos turi bendradarbiauti tarpusavyje ir su Komisija, kad būtų užtikrintas šių įstatymų vykdymas. Be to, iš šios dalies antrosios pastraipos matyti, kad nustatytos taisyklės ir procedūros skirtos tam, kad skirtingose valstybėse narėse būtų galima teisingai apskaičiuoti PVM.

54 Antra, dėl Reglamento Nr. 1798/2003 turinio pirmiausia pažymėtina, kad pagal jo 5 straipsnį besikreipiančiosios valstybės narės institucijos prašymu kitos valstybės narės institucijos turi perduoti visą informaciją, kuri padėtų teisingai apskaičiuoti PVM besikreipiančiosios institucijos valstybėje narėje, ir šiuo tikslu, esant reikalui, turi atlikti administracinius tyrimus, reikalingus tokiai informacijai gauti.

55 Šiuo atžvilgiu konstatuotina, kad, kaip generalinė advokatė pažymėjo savo išvados 67 punkte, nors taip perduotai informacijai valstybėje narėje, kurioje yra besikreipiančioji institucija, iš esmės taikomos tokios pačios konfidencialumo

garantijos, kaip ir valstybėje narėje, kurioje įsikūrusi institucija, kurios prašoma informacijos, vis dėlto Reglamentas Nr. 1798/2003 įpareigoja valstybes nares išplėsti asmenų, turinčių teisę susipažinti su šia informacija, kuriai mokesčių teisės aktai dažnai nustato specialią apsaugą, ratą, nustatydamas valstybėms narėms pareigą prireikus pakeisti savo nacionalinius teisės aktus.

- 56 Toliau svarbu priminti, kad Reglamento Nr. 1798/2003 17 straipsnis numato, jog kompetentingos valstybių narių institucijos tam tikrais apibrėžtais atvejais automatiniais mainais ar struktūrizuotais automatiniais mainais perduoda šio reglamento 1 straipsnyje nurodytą informaciją kitų valstybių narių kompetentingoms institucijoms. Taigi ši nuostata valstybėms narėms nustato pareigą, kurios jos negali atsisakyti.
- 57 Be to, reikia pažymėti, kad iš šio reglamento 22–24 ir 27 straipsnių teksto matyti, jog valstybės narės turi pareigą sukurti ir atnaujinti elektroninę duomenų bazę, kurioje jos saugo ir apdoroja informaciją apie asmenis, kuriems buvo suteikti PVM identifikaciniai numeriai, apie PVM identifikacinius numerius ir apie bendrą pristatymų, kuriuos asmenys atliko asmenims, turintiems šiuos numerius, Bendrijos viduje vertę, ir ši duomenų bazė yra tiesiogiai prieinama kompetentingoms kitų valstybių narių institucijoms.
- 58 Šiuo klausimu pažymėtina, kad negali būti neigiama, jog tiesioginė prieiga prie šių duomenų bazių suteikia kompetentingoms valstybių narių institucijoms galimybę nustatyti apmokestinamojo asmens apmokestinimo pagrindą, taip pat šio asmens mokėtiną mokesťį ir taip daryti įtaką ypatingam konfidencialumui, kuris daugelyje valstybių narių taikomas tam tikrai informacijai mokesčių srityje. Esant šioms sąlygoms, asmenų, turinčių teisę susipažinti su šia valstybių narių kompetentingų institucijų turima informacija, ratas žymiai išplečiamas, o tai, kaip matyti ir iš šio

sprendimo 55 punkto, tam tikrais atvejais reikalauja pakeisti nacionalinius teisės aktus mokesčių srityje. Tai dar labiau patvirtina Reglamento Nr. 1798/2003 41 straipsnio 5 dalis, pagal kurią valstybės narės turi apriboti tam tikrose Direktyvos 95/46 nuostatose numatytų duomenų apsaugos apimtį tiek, kiek šiuose duomenyse yra informacijos, kuri padėtų teisingai apskaičiuoti PVM.

- 59 Galiausiai konstatuotina, kad iš Reglamento Nr. 1798/2003 11 straipsnio 1 ir 2 dalių išplaukia, jog institucija, į kurią kreiptasi, gali leisti besikreipusios institucijos pareigūnams, pirma, būti tose patalpose, kur valstybės narės, kurioje yra įsisteigusi institucija, į kurią kreipiamasi, administracinės institucijos atlieka savo pareigas, ir, antra, dalyvauti atliekant administracinius tyrimus.
- 60 Kaip pažymėjo generalinė advokatė savo išvados 73 punkte, be to, kad ši nuostata daugelį valstybių narių verčia pakeisti savo su mokesčių procedūromis susijusius teisės aktus, ji dar turi žymų poveikį apmokestinamųjų asmenų teisėms. Iš tikrųjų šie asmenys daugelyje valstybių narių galėjo prieštarauti kitos valstybės narės kompetentingos institucijos pareigūnų dalyvavimui tyrime. Tačiau remiantis Reglamento Nr. 1798/2003 11 straipsnio 1 ir 2 dalimis, apmokestinamieji asmenys nebeturi tokios teisės prieštarauti.
- 61 Tokiomis sąlygomis Reglamento Nr. 1798/2003 nuostatos prisideda prie nacionalinių procesinių normų mokesčių srityje derinimo.

- 62 Atsižvelgiant į šiuos argumentus, darytina išvada, kad Reglamento Nr. 1798/2003 tikslas ir turinys yra derinti nacionalines procesines normas mokesčių srityje siekiant supaprastinti PVM surinkimą ir taip didinti valstybių narių pajamas iš šio mokesčio.
- 63 Tačiau, kaip buvo priminta šio sprendimo 47 punkte, procesinės normos mokesčių srityje pagal EB 95 straipsnio 2 dalį laikytinos „fiskalinėmis nuostatomis“ šios nuostatos prasme.
- 64 Šiomis aplinkybėmis negalima pagrįstai teigti, kad EB 95 straipsnio 1 dalis yra tinkamas teisinis pagrindas Reglamentui Nr. 1798/2003 priimti.
- 65 Todėl Komisijos ieškinys tiek, kiek juo siekiama šio reglamento panaikinimo, turi būti atmestas.

Dėl Direktyvos 2003/93

- 66 Kalbant pirmiausia apie Direktyvos 2003/93 tikslą, reikia pažymėti, kad šia direktyva, viena vertus, kaip matyti iš jos pirmos konstatuojamosios dalies, siekiama sustiprinti valstybių narių mokesčių administracijų bendradarbiavimą, kad būtų geriau kovojama su tyčiniu vengimu mokėti PVM, ir, kita vertus, kaip nurodo jos trečia konstatuojamoji dalis, geriau saugoti valstybių narių finansinius interesus ir vidaus rinkos neutralumą išplečiant Direktyvos 77/799 taikymo sritį taip, kad ji apimtų draudimo įmokų, nurodytų Direktyvoje 76/308, apmokestinimą.

- 67 Antra, kalbant apie Direktyvos 2003/93 turinį, pakanka konstatuoti, kad jis iš esmės apsiriboja Direktyvos 77/799 taikymo srities išplėtimu draudimo įmokų apmokestinimui ir šios direktyvos 7 straipsnio 1 dalies pirminės redakcijos pakeitimui nauja šios nuostatos redakcija būtinų pakeitimų padarymu.
- 68 Palyginti su ankstesne šio 7 straipsnio 1 dalies redakcija, naujai redakcijai iš esmės būdinga tai, kad ji pripažįsta valstybių narių teisę naudoti pagal šią direktyvą gautą informaciją Direktyvos 76/308 2 straipsnyje nurodytoms kitoms rinkliavoms, muitams ir mokesčiams apskaičiuoti.
- 69 Taigi, atsižvelgus į tai, kad Direktyvos 2003/93 tikslas iš esmės yra išplėsti Direktyvos 77/799 taikymo sritį draudimo įmokų apmokestinimui, reikia išnagrinėti, ar pastarąją direktyvą siekiama derinti valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus mokesčių srityje.
- 70 Kaip matyti iš Direktyvos 77/799 pirmos, ketvirtos ir šeštos konstatuojamųjų dalių, šia direktyva siekiama kovoti su valstybių narių sienas peržengiančiu vengimu mokėti mokesčius, stiprinant bendradarbiavimą tarp jų mokesčių administracijų suteikiant joms galimybę teisingiau įvertinti pajamų ir kapitalo mokesčius.
- 71 Kad pasiektų šį tikslą, Direktyvos 77/799 1 straipsnio 1 dalis kompetentingas valstybių narių institucijas įpareigoja keistis bet kokia informacija, kuri gali padėti joms atlikti teisingą pajamų ir kapitalo mokesčių įvertinimą. Kaip jau buvo nurodyta

šio sprendimo 3 punkte, šios direktyvos 2–4 straipsniai, be to, numato pasikeitimo šia informacija, kuris vykdomas pagal prašymą, reguliariai ar savaime, sąlygas.

- 72 Nors pareiga atlikti tyrimą ir suteikti tokios informacijos nėra neribota, kadangi Direktyvos 77/799 8 straipsnio 1 dalis numato, kad tokia pareiga netaikoma kompetentingoms institucijoms, jeigu nacionaliniai įstatymai arba nacionalinė administracinė praktika draudžia atlikti šiuos tyrimus arba surinkti ar naudoti šią informaciją saviems atitinkamos valstybės narės tikslams, vis dėlto dėl šios pareigos buvimo turinčių teisę susipažinti su šia informacija asmenų ratas žymiai išplečiamas, kad būtų galima atlikti teisingą pajamų ir kapitalo mokesčių įvertinimą.
- 73 Todėl reikia konstatuoti, kad Direktyvos 77/799 tikslai ir turinys didžia dalimi analogiški ir net identiški Reglamento Nr. 1798/2003 tikslams ir turiniui ir kad atsižvelgiant į šiuos požymius ši direktyva patenka į EB 95 straipsnio 2 dalies taikymo sritį.
- 74 Tai reiškia, kad Direktyva 2003/93 taip pat patenka į EB 95 straipsnio 2 dalies taikymo sritį ir kad negalima pagrįstai teigti, jog ji turėjo būti priimta pagrindžiant ją EB 95 straipsnio 1 dalimi.
- 75 Todėl Komisijos ieškinys, tiek, kiek juo siekiama Direktyvos 2003/93 panaikinimo, taip pat turi būti atmestas.

- 76 Taigi visas Komisijos ieškinys turi būti atmestas, ir todėl Teisingumo Teismui nebereikia priimti sprendimo dėl prašymo, susijusio su ginčijamų teisės aktų padarinių galiojimu.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 77 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Taryba prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas, o Komisija pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti. Remiantis to paties straipsnio 4 dalies pirmąja pastraipa, į bylą Airija, Portugalijos Respublika ir Jungtinė Karalystė pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**
- 2. Priteisti iš Europos Bendrijų Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**
- 3. Airija, Portugalijos Respublika bei Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.